

[Poul Schlüter.]

stor og betydningsfuld del af boligmassen kommer til at gå uden om de almindelige boliganvisningsregler.

Endelig er der det perspektiv i lovforslaget, at hvis man indførte indberetningspligten og den kontrol, som deraf før eller siden må følge med etableringen af ejerlejlighederne, må det føre med sig, at man også får kontrol med prisdannelsen på parcelhuse og rækkehuse, og det var netop regler af denne art, man skulle undgå.

Vi mener i mit parti, at sigtet i boligforliget: at komme væk fra restriktionerne overalt på boligområdet efterhånden, er rigtigt, og det ville efter vor opfattelse være et tilbageskridt, hvis folketinget vedtog dette lovforslag, der netop foreskriver restriktioner, som vi i dag er foruden.

Ib Thyregod: Loven om ejerlejligheder af 8. juni 1966 er en af de love, som blev indført ved boligforliget. Forud for dette var gået en sagkyndig behandling i en kommission, der blev nedsat i 1963 med højesteretsdommer Henrik Tamm som formand og med deltagelse af en række sagkyndige foruden repræsentanter for folketingets partier. Forslag om nedsættelse af dette udvalg blev fremsat i folketinget den 20. november 1962 af venstre og det konservative folkeparti med daværende folketingsmand Finn Poulsen som ordfører.

Efter venstres opfattelse er det en gavnlig lovgivning, der her er gennemført, og instituttet „ejerlejligheder“ kendes da også i en række andre lande. Loven har kun haft mulighed for at virke en kort periode, endnu ikke to år, idet loven trådte i kraft den 1. juli 1966 og der har været visse overgangsvanskeligheder, som har medført, at loven ikke har fået den flyvende start, som den under andre omstændigheder måske ville have fået. Hæmmende i så henseende har det været, at ejerlejlighedsejerne skattemæssigt er blevet behandlet dårligere end parcelhusejerne, som det fremgår af lov af 19. december 1966 om ændringer i ligningsloven, hvortil vi fremsatte ændringsforslag netop vedrørende ejerlejligheder. Regeringen må overveje dette spørgsmål med henblik på en fremtidig ligestilling af ejerlejlighedsejerne med parcelhusejerne.

Endvidere bør det overvejes, om det er

rimeligt, at de kommunale myndigheder i København og på Frederiksberg ved stads-konduktøren skal have eneret på udarbejdelse af de nødvendige udstykningskort. Andetsteds i landet er det landinspektørens opgave at udarbejde udstykningskort også med hensyn til ejerlejligheder, og der er i øjeblikket en ret lang ventetid på ca. 6 måneder, som kan forventes at blive endnu længere netop i det område, hvor loven kan forventes at få den største anvendelse.

Hertil kommer, at der i forholdet til realkreditinstitutterne har været visse overgangsvanskeligheder. Ikke alle realkreditinstitutter har ønsket at gå med til en opdeling af deres nuværende lån på de enkelte ejerlejligheder.

Det er i øvrigt min opfattelse, at ejerlejlighedernes niveau stort set har været rimeligt, både kvalitetsmæssigt og prismæssigt. Ensartede, pæne, velbeliggende ejendomme, der er eller bliver fornuftigt moderniseret, og som er godt byggede og velisolerede, er velegnede som ejerlejlighedsejendomme til et rimeligt prisniveau — herunder naturligvis også ejendomme, der er opført med salg af ejerlejligheder for øje.

Et par enkelte tilfælde, som jeg skal komme tilbage til, har været meget omtalt i pressen. Men den konkurrence mellem ejerlejligheder, som efterhånden vil komme, såvel kvalitetsmæssigt som prismæssigt, vil medføre, at der ikke vil blive noget marked for ejerlejligheder i forsømt ejendomme. Ved lovens grænse, hvorefter ejendomme, der er opført før 1890, er undtaget, medmindre de er fredede eller boligtilsynet eventuelt efter stedfundne forbedringer har godkendt ejendommen, er der skabt en vis garanti mod misbrug, som formentlig vil være tilstrækkelig på længere sigt.

Venstresocialisternes lovforslag er da også udtryk for noget helt andet, nemlig en principiel modstand mod ejerlejlighederne, og den har hr. Kai Moltke også givet udtryk for i kommissionsarbejdet på socialistisk folkepartis vegne. Det er udtryk for en samfundsopfattelse, som vender sig mod det nuværende samfunds ejendomsretsbegreb og derfor også naturligt må vende sig imod en nydannelse som ejerlejligheder, endnu inden den har haft tid til at virke.

En sammenligning mellem parcelhuse og ejerlejligheder er nærliggende. Ikke alle